

— og det var den eneste Begrundelse af Flertallets Stilling —, at her er Tale om en Forøgelse af det kommunale Politi, og saa maatte vi ogsaa tage Spørgsmaalet op om en Omlæggelse af Udgifterne. Jeg har sagt Gang paa Gang baade ved Sagens første Behandling, tror jeg, og i Dag, at jeg ikke betragter Kapitel I som givende en Forøgelse af Politiet udenfor København, og jeg har udtrykkelig erklæret, at jeg i Udvalget var fremkommet med et Ændringsforslag, som den ærede Ordfører paa det Tidspunkt ogsaa syntes om, og som netop gik ud paa, at der ikke skulde være nogen Forøgelse af Politiet udenfor København, det skulde hedde saaledes: „Antallet af Polititjenestemænd i en Kommune kan kun med Justitsministeriets Samtykke sættes lavere end ved denne Lovs Ikrafttræden“. Altsaa Politiet udenfor København blev, som det nu var, og ikke større. Det er altsaa med Kapitel I netop ikke Hensigten at forøge Politiet udenfor København, og Antallet af Politibetjente udenfor København har Landstinget i den Betænkning, som blev afgiven forrige Aar, erklæret at være tilstrækkeligt som kommunalt Politi. Der er altsaa ingen Grund til at stemme imod Kapitel I, fordi det skulde medføre en Forøgelse af Politistyrken udenfor København. Det er saa ubetydeligt, at reelt betyder det intet. Jeg er villig til at skrive det om, saa at det slet ingen Forøgelse betyder, jeg havde gjort det med beraad Hu, idet jeg rigtigt har indset, at naar man ikke gav noget til Kommunerne, burde man ikke kræve noget af dem. Derfor ser jeg stadig ikke, at der er nogen som helst reel Grund til at stemme mod Kapitel I. Det er ingen Grund, at man siger, at man skal udskyde Retsreformen eller lignende, thi hvis der ved denne Foranstaltning bliver paabyrdet Kommunerne eller Statskassen nogen forøget Udgift, var der en Tanke i den Indvending. Men det bliver der ikke. Lovforslaget er affattet saaledes, at det ikke medfører nogen Udgift, bortset fra Kapitel II, den Udgift, som man siger, er nødvendig paakrævet, og som jeg har vist Udveje til at faa dækket. Altsaa er der ingen Grund til at stemme Kapitel I ud af Lovforslaget. Noget saadant kan kun være begrundet i Frygt for de Love, som senere ville komme med Hensyn til Gennemførelsen af Retsreformen, men Rigsdagen har i sin Magt, om den vil vedtage dem eller ej. Enhver Lov maa vedtages isoleret, som den ligger for, naar den ikke har Konsekvenser eller paabyrder

Udgifter, og det gør det paagældende Lovforslag ikke. Derfor savner jeg stadig en virkelig Begrundelse af, at det ærede Flertal ikke vil stemme for Kapitel I. Jeg kan ikke faa noget fyldestgørende Svar paa det Spørgsmaal. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at Kapitel II om Organisationerne komme vi over, og Kapitel III haaber jeg, at Udvalget vil give mig ved tredie Behandling, og saa kan det dog være, at der kommer et Lovforslag ud af det.

Ordføreren (Johnsen): Den højtærede Justitsminister talte om, at jeg var noget paa Siden af Sagen, men det forekommer mig, at den højtærede Minister ikke har indladt sig paa det meget væsentlige Kærnepunkt i Sagen, om man ved denne Lejlighed bør skabe en af de vigtigste Betingelser for, at Retsplejereformen kan træde i Kraft uden Hensyn til vore saa uheldige Finanser. Det har den højtærede Minister ikke villet forsvare, at man skulde gøre. Overfor min Bemærkning angaaende Bekostningen henviste han derimod til Lovforslagets tredie Afsnit angaaende en Afgift af Brandforsikringsselskaberne og ytrede, at han havde netop gjort noget meget væsentligt for at formindske Bekostningen. Men de Indtægter, som kunne tilvejebringes ved Bestemmelserne i tredie Afsnit, ere for intet at regne overfor Udgifterne til hele Retsreformen. Her er Tale om et Beløb paa omkring 60,000 Kr. eller lignende aarlig. Det er et meget godt Bidrag til Lønning af nogle Politibetjente. Men naar der er Tale om Udgifterne ved Retsplejereformen — og det var med Henblik derpaa, at jeg citerede den højtærede Finansministers Udtalelser —, er det jo ubetydeligt. Det er en meget væsentlig Side af Sagen for Udvalgsflertallets Vedkommende, ikke under de forhaandenværende Forhold at vedtage den største og betydeligste af de tre Supplementslove, som ere nødvendige for, at Retsreformen kan træde i Kraft. De to andre Love, Dommerlønningsloven og Retsafgiftsloven, bliver der neppe Anledning til at komme dybt ind paa, saa netop ved denne Lejlighed maa man sige sin Mening, om det er forsvarligt at lade Retsplejereformen træde i Kraft uden Hensyn til Statens Finanser.

Justitsministeren (Bülow): Jeg beklager, at jeg forbigik at svare den ærede Ordfører paa det Spørgsmaal, han rettede til mig, det skal være mig en Fornøjelse nu at gøre det. — Den ærede Ordfører